

Haghespel

Het blad voor en dóór het Haags amateurtheater

Jaargang 12, nummer 5, juli 2017

In dit nummer:

Van de redactie	2
Strip 'Theaterperikelen'	3
HVA nieuws	3
Gezien: Next to normal	4
Gezien: Don Juan	6
Theater in het licht: Dakota	8
Gezien: Ze was het wachten waard	10
De essentie van het vak	11
Gezien: Jesus Christ Superstar	12
Gezien: Calender girls	14
Repertoire uitgelicht	15
Gezien: Ja zuster, nee zuster	16
Persberichten & aankondigingen	18
Gezien: Waaromheen?	20
Gezien: Roadtrip	22
Een repetitieavond bij Theatergroep SPOT	24
Haghenda	26
Binnenkort in het theater	27

Gezien:

De Zwarte Weduwe speelde 'Don Juan' van Nathan Vecht

Regie: Jeroen de Graaf

Gezien: 24 juni 2017, het Paradijs, Koninklijke Schouwburg Den Haag

Ik was nog niet eerder naar een voorstelling van De Zwarte Weduwe geweest, maar had al veel bijzondere en goede verhalen gehoord. Ik ging met behoorlijk hoge verwachtingen naar de prachtige Haagse Koninklijke Schouwburg en moet volmondig bekennen dat er in grote mate aan deze verwachtingen is voldaan! Dit was genieten met een grote 'G'.

Bij binnenkomst begon dat eigenlijk al meteen. De mooie foyer van het Paradijs, dat recentelijk nog helemaal verbouwd is, doet niet onder voor de allure van de rest van deze prachtige schouwburg. En mijn verbazing werd nog groter toen de zaal behoorlijk veel groter bleek te zijn dan ik zelf had ingeschat. Leuk om te zien dat dit dus inderdaad een zeer geschikte zaal is voor onze amateurs, zoals ik een aantal edities eerder beschreef in één van mijn 'Theaters uitgelicht'.

Het spel begon blijkbaar al bij het naar binnengaan van het publiek. De suppoost die de kaartjes controleerde en iedereen even gedag zei en binnenliet, bleek één van de spelers te zijn en wel in de persoon van Marten vd Meijden. Ik ken nog lang niet iedereen, dus

dit was voor mij in ieder geval een aangename verrassing. Al heel snel werd duidelijk dat deze groep spelers een enorme berg ervaring en vooral ook talent heeft. Geen moment was ik afgeleid of vielen er stiltes vanwege een te geringe tekstkennis. Iedereen was goed verstaanbaar en het spel was over het algemeen natuurlijk, soms (gepast) 'overdone' en soms heel mooi ingetogen. Deze hedendaagse bewerking van het beroemde verhaal over de vrouwen verslindende Don Juan vangt aan vlak na de bruiloft van Don Juan zelf en Elvira, de enige dame waar hij ontzettend veel moeite voor heeft moeten doen. Maar Don Juan heeft haar nu veroverd en wil meer. Nog voor de huwelijksreis begint heeft hij al een grondstewardess verleid. Koos, de suppoost bij de deur, blijkt de persoonlijke beveiliging van Don Juan te zijn. Hij heeft de opdracht iedereen op afstand te houden tot Don Juan zijn verovering heeft 'verorberd'. Don Juan's zwagers Maurice en Edwin (Harold de Jonge en Bas de Kamps) denken een financieel slaatje te kunnen slaan uit deze situatie. Ze zijn woedend op hem en eisen een schadevergoeding. Even later is daar dan Elvira, gespeeld door Angela Looyé. Ze komt erachter dat Don Juan nu al ontrouw is, maar vergeeft hem. Het ligt natuurlijk aan haar. Ze weet hem niet genoeg te boeien om hem aan haar zijde te laten verblijven.

Als Don Juan en Koos een pleziervlucht maken met een vliegtuigje, gaat het mis. Het vliegtuigje stort neer en beiden belanden in het ziekenhuis. Deze scène was werkelijk hilarisch. Lucienne Janmaat en Miguel Lopez spelen respectievelijk Mariska de verpleegster en Henk de ambulancebroeder. Een heerlijk stel met een enigszins Rotterdams accent. Deze twee hebben duidelijk een bepaalde chemie in het spel ontwikkeld, waardoor het samenspel mooi tot zijn recht komt. Sophie, de wat serieuze verpleegster, gespeeld door Marieke Morsch, behandelt in eerste instantie Koos. Maar in de andere kamer ontdekt zij Mariska, die bezig is met Don Juan. Al snel weet Don beide dames te verleiden. Eerst is Mariska aan de beurt en zij verlicht Don op bijzondere wijze van zijn behoeften. Een gedurfde keuze van Jeroen de Graaf, aangezien de bevredigingsscène niets aan de verbeelding overliet, behalve dan door het deken, maar toch werd het niet plat of banaal. Het maakte de scène luchtig en bijzonder grappig.

Uiteindelijk vallen meerdere dames ten prooi aan Don, waaronder Ellen, werkzaam in het Mme Tussaud-museum, alwaar een wassen beeld van Don zal worden onthuld. Dit pittige en verstrooide type wordt zeer goed neergezet door Nathalie Tosseram. Dan verschijnt ook nog Don Sr. Ten tonele, gespeeld door Fithjof Hosselet. Zijn rustige en kalme spel is een mooie tegenhanger binnen het scala aan emoties en chaotische momenten die elkaar opvolgen. Het is nodeloos te vermelden dat Don Juan uiteindelijk ten onder gaat aan zijn eigen succes: zijn zwagers vermoorden hem aan het eind om toch nog iets van hun

eer te kunnen redden.

Als ik dan toch een paar aandachtspuntjes moet noemen, dan zijn dat eigenlijk maar twee zaken die opvielen. Mervyn Spoel, die Don Juan meesterlijk presenteerde had soms de neiging iets te snel te praten, waardoor je als toeschouwer iets meer de oren moest splitsen. Verder bleef Bas de Kamps als zwager Edwin veel in dezelfde emotie zitten. Hij was erg kwaad en probeerde steeds in de buurt te komen, maar werd ook steeds weer afgehouden. Dit bracht soms iets meer chaos mee dan nodig was naar mijn idee. Maar dit zijn eigenlijk maar kleine dingen. Ik heb genoten van het spel.

Het decor was simpel: een aantal paspoppen in verschillende standen sierden het toneel en werden van tijd tot tijd verplaatst om een andere plaats aan te duiden. Het waren vrouwelijke paspoppen en ontkleed, wat een zekere sfeer meegaf aan het stuk die natuurlijk heel erg bij Don Juan paste. Daarnaast werden de poppen ook enkele keren als rekvisiet gebruikt. Don hing geregeld bij de paspoppen en liefkoosde dan de ronde vormen. Enkele losse zetstukken maakten het beeld verder compleet. Goed bedacht en zoals het gezegd wel luidt: 'Less is more'.

In zijn regie heeft Jeroen de Graaf naar mijn idee een aantal grenzen opgezocht. Niet alleen in decor of gebruik van zetstukken, maar zeker ook in het spel van de spelers. Het was heel goed te zien dat hij de spelers heeft weten te overtuigen van zijn beeld en daarmee ook het beste uit de spelers heeft weten te halen. Het is nu eenmaal toch een bijzonder en sensueel verhaal. Het is dan mooi om te zien dat de spelers zich duidelijk op hun gemak voelden. Als er over een lichaam moest worden gestreken, dan gebeurde dat ook met ogenschijnlijke passie. Er was een mooie afwisseling tussen vooraan spelen en in de diepte. En de karaokewedstrijd tussen de dames Mariska, Sophie en Elvira was een zeer leuke vondst.

Ik heb in ieder geval een zeer aangename avond gehad door het zien van een goed draaiende, goed in elkaar zittende voorstelling.

Patrick Bruijstens